

ZAVRŠNA DISKUSIJA

Jedna sudionica izrazila je svoje zadovoljstvo što su sve službe u Crkvi shvaćene kao dijakonija. Konstatirala je da je premalo pastoralnog klera na KLJŠ. Rad u timu odvijao se ozbiljno, svi su bili zadovoljni i rijetko je tko na sat-dva izostao. Zatim je dr. Starić zamolio p. Bonu da razjasni koja je razlika između dijakonije i dobrih djela, osobito kad se radi o onima koji nisu Crkva, koji nisu kršćani. Mi moramo misliti iz situacije, a ne samo o situaciji, kako bi iz dijakonije nastala nova ekleziologija. Dijakonija nije tek neko djelovanje nego teološko mjesto Crkve.

P. Šagi je na to odgovorio da je Crkva za nas institucija i to savršeno uređena. U njoj je bitna organizacija. To je stvarnost Evrope. Dijakonija se svodila na milostinju koja se knjži kao dobro djelo. Sve je institucionalizirano: socijalne i karitativne ustanove, a to ipak ne mijenja ni čovjeka, ni situaciju. Ipak Crkva treba rasti odozdo, od konkretne situacije. Gledati očima Krista one na rubu, bez ljudskog dostojanstva, jer tu je mjesto za kreativni rad. Drugim riječima, Crkvu bi trebalo pođešavati konkretnoj situaciji da bi bila zajednica spašenih.

Drugi sudionik predlaže za izgradnju Crkve metodički pristup i pita: kako teške stvarnosti uvesti u teološko razmišljanje, primjer žene koja se prije pričestila, a onda došla na ispovijed. Jedan sudionik predlaže pročitati „Evangelii nuntiandi” gdje se za evangelizaciju traži: 1. svjedočanstvo života, ali to nije dosta; 2. treba naviještati Isusa; 3. pristanak srca; 4. ulazak u zajednicu; 5. primanje znakova; 6. apostolsko djelovanje. Tko je primio, treba dalje prenositi. Dr. Starić nadodaje: Ratzinger razmišlja o sakramentima iz ljudske situacije – oni su zbog ljudi. Ako se o sakramentima misli kao izdvojenim otajstvima, onda se može pitati: Da li ih dati hendikepiranima? Ali, ako se gleda na njih u svjetlu spašavanja, onda ih treba dati i njima! Istočna Crkva i danas pričešćuje i krizma malu djecu. Kršteni, koji slave sakramente, ne bi smjeli biti pasivni, a oni ipak jesu. Ako je Crkva događanje vjere, ufanja i ljubavi, što u današnjoj teškoj situaciji znači vjerovati? Vjera je i odnos prema situaciji.

Na prijedlog da se iznese neko dobro koje je niklo u grupnom radu, sudionik drugog tima izrazio je zahvalnost voditeljima i zadovoljstvo radom. Obradivali su preventivna sredstva odgajanja. Mladi su spremni prihvatiti i lažne perspektive, naročito kad im u vojsci obećavaju kako će u perspektivi biti sve dobro. P. Škunca je primijetio da rad u timu nije umarao. Ozbiljno se radilo na zadacima. Osjetno je rastao senzibilitet za dijakoniju.

Jedan je sudionik govorio kako su u timu u kojem su se opredijelili da govore o mladima svi se mučili. Svugdje su iste teškoće. Ipak ima područja gdje svi „procvatu”. To su proslave i hodočašća.

U trećem timu voditelji su sami župnici. Postavili su temu: Dijakonija u kršćanskoj zajednici. Tražili su sinonime za dijakoniju i kako dijakoniju provesti u katehetskoj metodologiji. Postavlja se pitanje poslanja Crkve. Crkva je nastala u Božjem krilu. Bog je za nju imao plan spasenja, tetošio je da bi postala sposobna za dijakoniju. U pitanju je i vrijeme i prostor tu i sada. Katehetičarima se postavlja veliki program i zahtjev u pripremanju djece za sakramente. Ne bi trebali biti toliko strogi u traženju znanja kod djece, koliko od roditelja tražiti svjedočenje životom.

Diskusiju pribilježili: Andrija Kopilović i s. Consolata Rajković